

valgets Mening giver Anledning til Tvivl i saa Henseende, og da dette ogsaa er Ministeriets Anskuelse, har man ikke anseet det fornødent at give § 1 noget Tillæg i den omhandlede Retning.

Naar det i forrige Udkasts § 2 var foreslaaet, at der ved hver Underret skulde bestilles en særlig Retsfrevter af Justitsministeriet, saa var Grunden hertil ikke alene den, at man paa denne Maade vilde opnaae Sikkerhed for en mere paalidelig Protokolafskrift, men man tilsigtede derved at opnaae en anden Fordel, nemlig at befrie Dommeren for visse Forretninger, der ikke synes at staae i god Samklang med den ham iøvrigt tiltænkte Stilling, navnlig Oppebørslen af og Regnskabet for Retsprotokoler. Det maa imidlertid erkjendes, at dette Hensyn maaskee dog ikke er saa overveiende, at der i samme skulde findes tilstrækkelig Anledning til at skabe en ny Klasse af Bestillingsmænd, og da Ministeriet med Udvalget maa være enig i, at det vilde være forbundet med altfor stor Beskostning at oprette selvstændige og uafhængige Embeder som Retsfrevtere, skjøndt man derved vilde kunne fritage Dommerne ogsaa for andre af de dem paahvilende Forretninger, som de efter den Ordning, der nu vil blive bragt i Forslag, ikke ville være i Stand til at offere samme Grad af Opmærksomhed som de egentlige dømmende Forretninger, og da det derhos maa indrømmes, at Retsforhandlingernes Offentlighed vil tilveiebringe den bedste Sikkerhed for Protokolafskriftens Paalidelighed, har Ministeriet i nærværende Udkast troet at kunne slutte sig til Udvalgets Forslag, hvorefter de særlige Retsfrevtere bortfalde og Protokolafskriften besørjes af en af Dommeren dertil antagen Mand, der vist nok, som ogsaa af Udvalget forudsat, vil blive taget blandt Dommerens Kontorpersonale.

Det er alt i de Motiver, der ledsagede det i Rigsdagens forrige Samling forelagte Udkast antydet, at Ministeriet ikke vilde være utilboieligt til at gaae ind paa at forsøge at fastsætte Grændserne mellem Rævnings- og Underretternes Omraade efter Hensyn til de forskjellige Forbrydelsers Beskaffenhed; men at dette i alt Fald ikke lod sig gjøre, saalænge den forventede nye

Straffelov endnu ikke foreslaae. Denne Anskuelse synes Udvalget at have delst, men det har derhos, forsaavidt Straffens Størrelse skal være det Afgjørende, troet at burde foreslaae, at der istedetfor „2 Aars offentlig Arbeide“ sættes „offentlig Arbeide“, hvorved den Tanke, der ligger til Grund for Udvalgets Opfattelse, formenes at faae sit Udtryk. Ministeriet maa nu vistnok fremdeles holde for, at det, naar den nye Straffelovbog foreligger, vil vise sig, at den i det forrige Udkast foreslaaede Grændse, Alt vel overveiet, vil være ret passende, men da man med Udvalget er enig i, at Rævningsretternes Virksomhed ikke bør indskrænkes i for høi Grad og saaledes enig i den Tanke, der skal finde sit Udtryk i Udvalgets Forslag, og da det derhos af Udvalget er indrømmet, at der her foreligger et Spørgsmaal, som muligt kan blive besvaret noget anderledes, naar Loven endelig skal træde i Kraft, har man ikke fundet Betænkelighed ved at affatte Paragraferne 5 og 6 i nærværende Udkast i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag.

Ministeriet har ikke fundet noget at erindre imod, at Forfkrifterne i det forrige Udkasts §§ 56—59, henflyttes til bemeldte Udkasts § 17, men man har fundet det rettest, at alle disse Bestemmelser overflyttes til Slutningen af Affnit C, idet de ellers formentlig paa en mindre heldig Maade vilde afbryde Sammenhængen mellem de øvrige Bestemmelser i bemeldte Affnit og i Overensstemmelse hermed ere § 17 og Paragraferne 56—59 i forrige Udkast her bleve til §§ 18—22.

Idet Ministeriet med Hensyn til de lovlærde Dommere i Rævningsretterne fremdeles med Udvalgets Flertal maa fastholde, at deres Tal skal være tre, har man intet fundet at erindre imod, at Formandens Funktionstid bestemmes til 5 Aar. Heller ikke har man haft nogen Betænkelighed ved at tiltræde Forslaget om, at de tvende Meddommere frit skulle kunne vælges mellem Landsoverrettens Medlemmer eller blandt Underdommerne i Rævningskredsen, idet man ogsaa paa denne Maade vil kunne opnaae, hvad der var tilfaldet i de tidligere Udkast, nemlig at faae idetmindste een Meddommer, som ikke alene med Hensyn til praktisk Dngtighed